

— А вижъ перестрѣлка отъ лѣвийтъ флангъ иди!.... Забѣлѣжи солдатинѣтъ.

— Но?

— Той, значи, обхожда позицията.

Азъ отидохъ на огньтъ. Нашиѣтъ гърмяхъ Кришино; отъ ближайшиѣтъ турски траншеи, дѣйствително бияхъ по Скобелева.... Удрыхъ съ залпове. Указание доволно ясно, гдѣ да търся Михаила Димитриевича. Дѣйствително, глѣдамъ и са оказва че отъ лѣвийтъ нашъ флангъ на бѣлийтъ си конь са поси Скобелевъ, като разглѣдваше позициѣтъ. Прѣпуска той не задъ цѣпъта, а отирѣдъ нея, безъ да обръща внимание на градътъ коршуми които го обсинвахъ.... Отдалечъ азъ виждамъ фигурата на генералѣтъ.... Ето той са спрѣ като вкамененъ на двѣстѣ крача отъ турскиѣтъ ложиментъ. Коньтъ не поклатва ушиѣтъ си. Самъ той разглѣдва турската позиция, а вистрѣлиѣтъ неистово така и гърмятъ отъ тамъ....

— Защо вий така напраздно подвъргате себе си на опасността? забѣлѣжи му нѣкой си.

— На своиѣтъ трѣбва да покажъ че турциѣтъ не умѣятъ да стрѣлятъ!

Въ сжщностъ той разглѣдва по този начинъ неприятелскиѣтъ позиции и за това всякога е добрѣ ориентированъ и знае расположението на турциѣтъ толкова колкото и своето....

Въ четире часѣтъ ний са отпавихме при него.

„Акъ-наша“ както го наричахъ турциѣтъ, бѣлий генералъ, занимаваше въ Брестовецъ една землянка. Тамъ той спяше и работаше. На дворѣтъ голѣмъ шатеръ, гдѣто ежедневно са събирахъ да обѣдватъ по четиридесѣтъ, по петдесѣтъ офицери. Гостопримството на Скобелева незнаеше граници въ това отношение.

— А азъ сега чакамъ неприятности отъ главната квартира! съобщаваше той.

— Защо?

— Поддадохъ сана личното впечатлѣние. Дадена е заповѣдъ никого да не пущаме изъ Плевенъ нито турчинъ, нито българинъ....

— Защо?

— А за това, за да би още по-тъжко да направимъ положението на обсадениѣтъ.... А тукъ отъ Кришино заминахъ четиридесѣтъ коля съ ранени християнски жени и окървавени дѣца. Всичкиѣтъ гладни, за окайване.... Тѣ